

Φασισμός ή χρεοκοπία της Αριστεράς;

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τα γεγονότα στην Ουκρανία είναι διδακτικά, έστω και αν η ψευδής εικόνα που δίνουν τα ΜΜΕ της Υπερεθνικής Ελίτ (Υ/Ε) είναι μιας λαϊκής «επανάστασης» κρετίνων για το δικαίωμα τους να γίνουν υπόδουλοι της μέσα στην ΕΕ, ώστε να λιμοκτονούν όπως ο Ελληνικός λαός! Δεν θα σταθώ όμως εδώ στη νέα στημένη πορτοκαλί «επανάσταση» στη χώρα αυτή από τους δυτικόφιλους αστούς και μικροαστούς του Κιέβου, καθώς και τους προβοκάτορες των υπηρεσιών της Υ/Ε που την οργάνωσαν, αλλά στα δύο βασικά διδάγματα της, τα οποία είναι ιδιαίτερα σημαντικά για όλους τους Ευρωπαϊκούς λαούς και ιδιαίτερα τον Ελληνικό.

Πρώτον, η Κοινωνική Πάλη στην εποχή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης δεν μπορεί να είναι μόνο κοινωνικο-απελευθερωτικού χαρακτήρα, αλλά πρέπει να είναι και εθνικο-απελευθερωτική. Αυτό δείχνει το γεγονός ότι η ενσωμάτωση στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση χωρών που δεν ανήκουν στην Υ/Ε (βασικά, στην «Ομάδα των 7»), σημαίνει απώλεια κάθε ίχνους οικονομικής και συνακόλουθα εθνικής κυριαρχίας. Γι' αυτό ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση, σήμερα, περνά μέσα από την εθνική. Τα κατοχικά στρατεύματα που καταστρέφουν και λεηλατούν την χώρα και τα λαϊκά στρώματα, (με την αγαστή σύμπνοια ενός μικρού τμήματος βολεμένων που ελέγχουν τα ΜΜΕ, τα κόμματα, την αριστερή «ιντελιγκέντσια» κ.λπ.) δεν είναι ένας κανονικός στρατός με στολές και φονικά μέσα φυσικής βίας, αλλά ένας οικονομικός στρατός με κουστουμάκια, που διαθέτει εξίσου φονικά μέσα οικονομικής βίας και μέσα δικαιολόγησης της.

Δεύτερον, ο στόχος της Κοινωνικής Πάλης δεν μπορεί παρά να είναι η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, την οποία διαχειρίζεται μια Υ/Ε που φροντίζει ώστε μόνο οι δικές της ψευτό-«επαναστάσεις» να πετυχαίνουν (πορτοκαλί «επαναστάσεις» στην Ανατολική Ευρώπη, ψευτό-εξεγέρσεις στην Λιβύη, Συρία κ.λπ.) ενώ ακόμη και οι απόπειρες εξεγέρσεων των λαών που είναι δεμένοι χεροπόδαρα από αυτήν, όπως του Ελληνικού, καταπνίγονται με τον πιο άγριο τρόπο μόλις εκδηλωθούν. Αντίστοιχα, οι λαοί που αντιστέκονται στην ενσωμάτωση καταδικάζονται σε ανηλεή σφαγή, όπως ο Λιβυκός και ο Συριακός. Παρόλα αυτά, ο θρασύτατος Μπαρόζο δεν δίστασε να μιλήσει για παραβίαση δικαιωμάτων στην Ουκρανία, όταν η αστυνομία τόλμησε να κτυπήσει «διαδηλωτές» που έκαναν επιθέσεις με μπουλντόζες σε κυβερνητικά κτίρια, «ξεχνώντας» ότι ανάλογη πράξη σε άλλη «δημοκρατική» χώρα της ΕΕ θα είχε στείλει πολλούς στο νεκροτομείο!

Αντίθετα, δηλαδή, με την αποπροσανατολιστική προπαγάνδα της εκφυλισμένης «Αριστεράς», η παγκοσμιοποίηση δεν είναι χίμαιρα κ.λπ., αλλά συστημικό φαινόμενο που εύκολα δείχνεται ότι μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Αντίστοιχα, ο νεοφιλελευθερισμός δεν είναι δόγμα (του «σοκ» και άλλα παραμύθια) ούτε κακή πολιτική κάποιων «κακών» νεοφιλελεύθερων πολιτικών και οικονομολόγων, αλλά απλώς η ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης. Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι, δηλαδή, το αναγκαίο θεσμικό πλαίσιο που εξασφαλίζει το απαραίτητο άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών (κεφαλαίου, εμπορευμάτων και εργασίας) για την αποτελεσματική λειτουργία των πολυεθνικών επιχειρήσεων που σήμερα ελέγχουν την παγκοσμιοποιημένη οικονομία.

Δεν είναι, λοιπόν, περίεργο ότι σε ολόκληρη την Ευρώπη έχει φουντώσει σήμερα «από κάτω» ένα πρωτόγνωρο μαζικό κίνημα, το οποίο, άμεσα, στρέφεται κατά της ΕΕ αλλά, έμμεσα, ενάντια στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Το κίνημα αυτό στηρίζεται βασικά στα θύματα της παγκοσμιοποίησης που οδηγούνται στη μαζική ανεργία και φτώχεια, στους πλειστηριασμούς των σπιτιών τους ή στην αυτοκτονία. Τα λαϊκά αυτά στρώματα, αργά η γρήγορα συνειδητοποιούν την απάτη της εκφυλισμένης «Αριστεράς» που συνειδητά τα αποπροσανατολίζει ότι η σημερινή καταστροφή θα μπορούσε να ξεπεραστεί ακόμη και μέσα στην ΕΕ, παρά την απώλεια της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας. Τότε, αναπόφευκτα, στρέφονται σε εθνικιστικά κινήματα παντός τύπου που είναι τα μόνα που σηκώνουν την αντί-ΕΕ σημαία: από πατριωτικά μέχρι φασιστικά —ανάλογα με τις τοπικές συνθήκες. Ο εθνικισμός όμως αυτός που καταδικάζει μετά βδελυγμίας η Υ/Ε καθώς και η Σιωνιστική ελίτ (τη στιγμή, μάλιστα, που το ισχυρότερο εθνικιστικό κράτος σήμερα είναι το Σιωνιστικό!) ελάχιστη έχει σχέση με τον προπολεμικό επιθετικό εθνικισμό που είχε οδηγήσει σε δύο παγκόσμιους πολέμους. Πρόκειται περί ενός νέου αμυντικού εθνικισμού που δεν έχει στόχο την κατάκτηση νέου «ζωτικού χώρου» κ.λπ. όπως ο παλιός αλλά, κυρίως, την «προστασία» της εθνικής κυριαρχίας (εθνική κουλτούρα, εγχώρια εργασία κ.λπ.) που κινδυνεύει από το άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών που επιβάλλει η παγκοσμιοποίηση.

Η βασική αιτία που τα λαϊκά αυτά στρώματα στρέφονται στα εθνικιστικά κινήματα δεν είναι επομένως ότι έγιναν ξαφνικά φασιστικά, αλλά η χρεωκοπία της εκφυλισμένης «Αριστεράς» που αντί να σηκώσει την αντί-ΕΕ σημαία στη θέση των εθνικιστών, σε έναν αγώνα κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης, κάνει «αντιφασιστικούς» αγώνες μαζί με τους βολεμένους «αριστερούς». Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι η «Αριστερά» αυτή σιωπηρά συναινεί στη ψήφιση αντιρατσιστικών ή «αντιφασιστικών» νόμων, όπως απαιτεί η Υ/Ε μαζί με την Σιωνιστική. Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ, αντί να ξεκινήσει αγώνα ενάντια στο «αντι-ρατσιστικό» νομοσχέδιο (όπως προς τιμή του έκανε μόνο το ΚΚΕ από την Αριστερά), με το οποίο η Υ/Ε, σε συνεργασία με την Σιωνιστική, επιβάλλει λογοκρισία, απείχε ψηφίζοντας «παρών»! Αυτό σημαίνει ότι εάν π.χ. κάποιος στηρίζει τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα της Συριακής Μπααθικής ηγεσίας κατά της Υ/Ε και των εγκληματιών που παριστάνουν τους επαναστάτες και έχουν καταστρέψει την χώρα, κινδυνεύει να πάει φυλακή ως υποστηρικτής εγκλημάτων πολέμου και κατά της ανθρωπότητας, όπως μόλις απεφάνθη το όργανο της Υ/Ε, η Επιτροπή Δικαιωμάτων του ΟΗΕ. Φυσικά, ούτε η Επιτροπή αυτή, ούτε οι ομογάλακτοί τους στις ΜΚΟ για τα δικαιώματα (Διεθνής Αμνηστία, HRW κ.λπ.) διανοήθηκαν ποτέ να χαρακτηρίσουν ως εγκληματίες πολέμου τους αρχι-εγκληματίες Μπους, Μπλερ κ.ά. που είναι υπεύθυνοι για τον θάνατο εκατομμυρίων ανθρώπων. Παρόλα αυτά, οι άθλιοι πολιτικάντηδες που ψήφισαν αυτόν τον σαφέστατα φασιστικό νόμο τολμούν και μιλούν για δημοκρατία και αγώνα κατά του ...φασισμού. Η χρεωκοπία όμως της «Αριστεράς» είναι άλλος ένας βασικός λόγος που επιβάλλει την ανάγκη παλλαϊκού Μετώπου για την οποία θα επανέλθω.

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_12_08.html